

Womhaj Bóh!

Cyfrlo 52.
29. dez.

Lětnik 11.
1901.

Szerbiske njedželike łopjenka.

Wudawaju ho kóždy sobotu w Esmoleriej kniżiczińczetni w Budyšinje a hu tam dostacž sa štwórtlětnu pichedpłatn 40 up.

Na kónzu lěta.

Nasch běh w časnoješi
Khwata f wěcznoješi;
S kichidami preež časnu lěta
Tu se sachodnosježe hwieta.
Wužiež njepšchepaš
Daty huadny čas!

W nim ho mjenja tu
Nadosež f tychnosežu;
Preež hu nětfo sboža kražy,
Dorjapołne cžemne cžasny.
Šy bral f wobegu
Dobytł sa dušchu?

Šwět tón sahinje,
Wěcznosč wostanje;
Duž njech tudy, kaž ho kłuscha,
Wěczne kubla pyta dušcha.
Budž to stajnje cži
Nadawl žiwjenstf.

Staraj ho, so maich,
Šduž cžas cžeta nasch,
Pottady tam w Božim raju,
Kotrež do wěcznosježe traju
A wscho pichewaža,
Šchtož hwět postieža.

Starosež, srudoba,
Šwětne wjeshela
Nam te kubla pokrywaju,
Kotrež wěczne tracze maju,
So je wutroba
Łohfo pschhlada.

Nam je, derje mi,
To mje bohaczi.
Njech ho f Bohom stowafschuju,
Dha jich wěstosež w dušchi cžuju
A mi radosež je
Sachod cžasnoješe!

K. A. Fiedlef.

Nowe lěto.

Na přenim dnju noweho lěta lubym pschczelam šbože pschecz, je stare khowalobne waschnje, pschede wschēm, hduž f dobreje a šprawneje wutroby pschindže. Lubosež pak ho njepokoži se kłowami, ale wona rady se skutom w nusu pomha a Wšichomóžneho wo to prožy. Kaž ho to stanje kóždy njedželu w žrtwonej modlitwje: Wobrocz wot naš khoroseže a mór, šwaruj naš psched wóhujomej a wódněj nusu, psched štej njepotutnej šmjerču. To hu hubještwa a nusu na semi, kotrež budža cžłowjekow šyftniwje tyškiež na semi na pošlednim dnju, kaž je nom to šjawnje pomjedane w Šjem. šwj. Jana 6, 1—8. Tu widži šwjaty špišaczel f roškwětlenymaj woczomaj žalofne mozy šanicženja a šahubjenja, kotrež psches šemju khowža. Tanton wěschczekstf wobraš, šchto wóbn nam praji ša nowe lěto? Wón nam psched woczf staji, šchto mamy šebi ša pschidodne cžasny wot Boha wuprošyecz. Njy-šton bēšche tón přeni. Cžerwjena je barba ktwje, krej-pschelerče a wóhny, jeje šnamjo je mjecz. Wdy špominamy na šandžene cžasny. Kał wjele polow we wótznyh kraju je wóhnyšch polow. W šandženym lěštotetku šmy f njepšchczelami wojowali, hacž runjež šmy 1813, 1864 a 1870 dobyłi, a tola kał wjele srudoby a rudženja w kóždej šitwje. Tež šandžene lěto šmy rowy rycž dyrbjeli w dalokim čhineštim kraju ša šynow našchego wótzneho kraja, kiz hu tam w žušbje psched rubymi njepšchczelami šwoje žiwjenje wostajecz dyrbjeli, wojowarjo ša cželč našchego luda. A delekach w Afrižy krejpschelerče, hłóđ,

chorość, mór a — žaneho kónza. O Knjeze, — njebjesti, milošćiny Knjeze, spožć nam huadnje mór na semi a w našich krajnych mjesach. — Czorny je kón drugeho, wón mješče wahu w swojej ruzy, suamjo drohoty. Měrza pichenzy a tji měrzy jeczmenja sa kłěborny krojch, to rěka zyroba kłudnych ludzi sa wšćedny džen, ma tajku płaczišnu, so je sa džětačerja czeško, sam beje a swoju kłóžbu sežiwicž, wón bebi jenož tał wjele sašluzi, sčtož sa kóždy džen runje trjeba, so njeby kłodu wumrjet. Wolij pał a wino, sčtož bohaczi ludžo w tamnych czašach k žalbowanju a k piczu trjebachu; so derje radžitej. O, njeje Bože pišmo pšćed 1800 lětami hižo našče nječzišče czašy wopišalo? Mny prošmy: Našch wšćedny kłěb daj nam dženska, kłěb, kiz wonlach na volach roščje. Ze-li Bóh nježohnuje a njeswarňuje, dha bur nicžo nježnje, a nimali bur nicžo, dha nimamy my wšćitzy nicžo. Našch wšćedny kłěb daj nam, Božo w pšćichodnym lěčje. Jenož niz prošćeriki kłěb a kłěb paduchstwa, ale derje sašluzeny a derje kłóžazy, czeršty kłěb. Žbnuj wišo sprawne sežiwjenje a prózowanje.

A ja pohladach, pišće swj. Jan dale, a hlaj — pławy kón a kiz na nim bežěšče, teho mjeno bešče kmjercž a hela czešnjěšče ja nim. Khoroscž a mřeče njebudžetej pšćestacž na semi, ale pšćed stej, njepokutnej, nahlej kmjercžu swarnuj naš, luby Božo: Nahlje wumrjetč, žane njebože njeje, ale ste a njepokutnje wumrjetč, so k pokuče žaneje kłwile wjazy njenamaka, je hela. Nadscho njech wójna a krejpišćełeče naš trjechi, kłód a khoroscž naš tšćhi, jelišo sčóžny budu, potom chzu sčtojom byčž a radny czerpicž.

Podaj nam, o Knjeze Božo, lěto sboža, žohnowanja a huady, a tajke lěto budže, hdyž tón, kiz na belym kónju bežči, i trónu knjezičž budže jako kral w našim ludu a kraju. Njech je Jesuž a jeho ewangelion sčřsčta měra tych ludow, potom móža so i tešakow sčřpy kowacž a i kanonow swouy lěčž. Njech Jesuž a ewangelion jeho lubošće kraluje na trónach našich krajow, potom sapočina bohaty swojeho kłudeho bratra lubowacž a kłudy njehlada i hidžnjom na kłuba semje. Njech je Jesuž a jeho žiwjenje — płódžaze kłowo našch trojch, potom móžemy křjedža rowow wotacž: Sčmjerč, hđže je twoje žahadko, hela, hđže je twoje dobyče. Bóh je i nami, wjedže naš w Křřystušu Jesušu, kotrehož mjeno so tež bñjšćeži na lěčži sboža 1902. Samjeň.

Buczowanie po Bozim pišmje

abo

čajle myšle nadendžech, Bože kłowo cžitaja.

Podawa swěrný cžitaj „Pomhaj Bóh-a“.

1. Inhi Mójšakowe, 31 staw.

(Potraczowanje.)

13. Nětko je so mi tutón jandžel Boži i nowa (3. ištucžta) sčewit wo hñje a je se mni pražil: Za hñm tón Bóh, kiz hñm so tebi w Betheli sčewit, hđžež hñ kamjeň žalbowal, a hđžež hñ mi sčubjenje sežinil. Nětk staň, pšćetož czaš, hđžež mješče po mojej radže a woli w žušby pšćebuwacž, je so mnył, duž cžehi i teho kraja a wrócž so lašo do kraja swojeho pšćečelstwa!

Tajlemu poruczenju Božemu chzu dha tež pokłuchacž a chzu so nětko wrócžicž k swojemu pšćečelstwu. Kat ma so nětko i wamaj? počěhnjetej so mnu?

14. Na to wotmolwišćej Rachel a Lea a džesčtej k njemu: Haj, počěhnjemoj i tobi! Wšćato nimamoj wjazy žaneho podžela ani namrěštwa na naju nanowym domje. Něčo wjazy njedostanjemoj, a bychmoj-li jemu sčuzitej do wišćeje wěčnoweje.

15. Sa to sčwědčži nam jašnje, kat je dotal k namaj byl. Wšćato je naju mēł jako žusej, niž jako sčwojej cžěłnej, ale jako pšćitajenej džowzy, kotrež ma cžłowjel jeničžy swojeho wuzitta dla; pšćetož wón je naju pšćedał sa sčuzbu, i kotrež mješče jemu 14 lět dotho sčuzicž, a naju pjenješy abo mšdu — wuzitt i twojeje sčuzby wo naju — je sčěł njedawiczi nanej ani nadoby do młodeho mandželstwa.

16. So by byla pokłostana hucowa naju nanowa wutroba, je Bóh, dawajzy sa pokłedne 6 lět jenož młody stót sa tebe, wšćat jemu jeho kłubo, a je wšćo namaj a našim džěčjom pšćiwobrocžit, so by tał naju sčćodu wurunał. Techo dla cžiu wšćitko, sčtož je Bóh tebi pšćitajal; wšćato pšćinawamoj, so je Bóh i tobi.

17. Dostawiczi tał Božu porucžnowež a pšćešwědčiwiczi so, so stej tež jeho žonje i nim pšćešene, stany Žalub, a sehadža swoje džěčzi a swojeje žonje na wjelkłudy.

18. A sebra wšćitkón sčwój stót a wšćitko swoje kłubo, kotrež bešče na Mesopotamskej nahromadžit, so by pšćiichol k Naalej, swojemu nanej, do Kananejskeho kraja.

19. Laban pał bešče ihol swoje wowzy tšihacž. Tał bechu runje tehy Žalubowe a Labanowe štabla džěłene, a Žalub be na cžah je swojeje sčuzby wupšćehnjeny, Laban pał njebešče doma. Tał bešče lóhko móžno stradžu czełweč.

Hdyž buch wowzy tšihane, bechu ludžo wješeli, wšćepročowachu hoježi a hotowachu hošćinu. Tał so sta, so njebe Laban nětko dny domoj pšćiichol.

A Rachel, kotruž hñy hižo sa tajku spóšnali, kotraž do pšćiwěšćow knježazych w nanowym domje wjele džěčěšče, křany wotečđizy nanowych pšćibohow — nanowych teraphim.

Teke po wšćěch stawijnach hačž do cžaha Babelskeho jašwa cžasto naspojnjene pšćibohi bechu domžaje pšćibohi, wotrašy a poštawy cžłowjekam podobne (— teho dla je mohla Michal tajkeho bóžta do toža položicž a je jeho mohla sa Davida wudawacž); jich praščachy so wo radu a woni hewichu ludžom pšćiichol. Sda so, so mjadu teke bóžiti sa mjenje jatamanja hódnu pšćiwěru, teho dla so i nimi hano w Davidowym domje jeklamy. Tola sa Josiřowu cžah so so liežile do „hrojnosčow“, kotrež je kral wutupil.

Rachel wša tajkeho bóžta sohu dokež w swojej nješčěpłiwosći, so by plódna byla, sa kóžnym sčěđkom hrabacše; hñano chžyše tež i tym jadžewacž, so njemohł so Laban swojich domžazych bóžtow woprašćeč. hđže je so Žalub na pueč podal. Brěšće sda so hišćeže bóle po sčubljenju nahleje, nješčěpłiwje žonje swojeje wole.

Se wišćeho spóšnajecž, so be najwjetšči cžah, so by so Žalub do Kananejskeho kraja wrócžil. W Labanowym domje bydełe pšćibóštw; hñano cžěčěšče so pódla tež hišćeže živy Bóh; so jo tež w Žalubowym domje mnoho pšćibóšće sčěřěšče, sčonimy hišćeže pošđizicž. Njedybješće-li ho pšćibóštwu tež mjes Žalubowym hñnami sošćidicž, dha drebješče wučšabnyč; w Kananejskim kraju je pošđišćo sčwój dom wot wšćitkich tutyh hrojnosčow wučšicžil.

20. Tał křany Žalub Labanej Sycřstemu wutrobu, be lešmijchi dužli tutón lešmivy a wobhladnivy cžłowjel, kotruž be je hñojimaj wučšomaj wšćudže, i tym, so jemu njepowjedži a i ničim nješčeradži, so cžěta.

So je Žalub Labanowu wutrobu (rojum) křadnył, je tu wošebje najpominjene, so by so i tym pražilo, so so Žalub njeje wobdžěłil, hdyž je Rachel Labanowe bóžti křanyla.

Tał jetka so kónž je spoczatkow: cžěłajzy pšćed Esawom bešče Žalub do Harana pšćiichol, cžěłajzy pšćed Labanom wrócžil so do Kananejskeho kraja.

21. A cžěłny se wšćitkim, sčtož mješče: a stanywšči pšćewješy so pšćes wudu, pšćes wulku rěku Eufřath, Mesopotamski kraj na sapadneje strowje wobmješowazu, a pada so na pueču do křótleho wječžora k Gileadstej horje abo lěpje: k Gileadskim horam w naranickej pšćižordanskej krajnje k pokłozy dale rěki Žabob, pšćes kotruž je Žalub na pueču wot pokłozy k pokłodnju pšćiichol.

Pošđišćo je so džěl tuteje krajiny, cžasto tež wšća naraniccho pšćižordanska krajina Gilead njeuwala, a tał je so šćalo, so hora i dubami a druhimi lěšnyimi sčćtomami hucše porošćena k pokłodnju wot rěki Žabob Dželaad rěka.

II. Sčćucžka 22—32, 2. Na sčěži džěł sčoni Laban wo Žalubowym cžěłanju. Wón křwata ja nim a doščěhnje jeho 7 dnjom pošđišćo na Gileadskich horach. Tola w nozy do teho

je jeho Bóh kručje napominal, so njeby ho s nashynoježu na Zakuba jameril. Teho dla spofoji ho Laban s tym, so jemu poroknje, so je skradžu czetnyl a so žebi hwoje domjaze božki pyta. Njenamatawiche je, dyrbi žebi lubiež dacž, so Zakub jemu poroknje, s kajkej njepravdu je Laban se hwojim pschichodnym hynom wobthadzał. Skoncžnje ho wobaj doręczitaj, so kóždy hwoj pucž dale czehnje.

22. Na třezi džen, hdyž óé Zakub hižo psches wulku rěku Eufrat, bē Labanej powjedžene, so Zakub cžeka.

23. A wón, rozhorjony s hñewom a žebi najsprowniče pschichiny wumyhlwiche, tak mohł tehle najhóršeho pachola pokhoštač, wia hwojich bratrow t žebi, wšchitich se hwojeje župy abo se hwojeho iplaha, a hwojich pscheczetom, totičž bēchu runje pschi nini na hwojdenju, kotryž bē dla tšihanja wozow wuhotował, a honješke ho ja nim hñdom dnjom, a doščahny jeho, kotryž bē se hwojimi stadkami jenož pomaku dale pschichol, na Gileadstěj horje, kotraž je hagle posdžičho tele mjeno dostala.

24. Ale Bóh spónawichl, so Zakubej mnohe strachi hroža: Laban móžesche jeho wurubiež, jabiež abo se hwojeje župu do nje-wólništwa w Mesopotamstěj dowješč, pschidže t Labanej Syriškemu w nozy wo hñje a džeške t njemu: Gladaj ho, so by s Zakubom hinal njeręczal, hacž jenož lubojuje.

Bóh schituje tež tu hwojeho wotročla spodžiwnje w hórkim strachu. Laban je drje tež hiščežo Boha cžeczil, dofelž pak nje-bēške w swjastu s nim, dha rěči po zuju wo nim.

Bóh Labanej njewobara, so njeby sa Zakubom honil. Laban žimě Zakuba doščahnyč; pschetož s tym ma ho Zakub naboječ, jeho wěra ma ho wyspytowacž, jeho dowěrjenje do Boha ma ho hñlicž. Tola janicžiež jeho nje-pscheczetaj njebmědža.

Njech lóšcht a bojošč wot tebe
Mje tudy njewotežeri,
Edžerž wobstajneho pschezo mje
We prawej sbóžnej wěrje.
Tón, komuž dawajech, darmo ma,
Wšchat ničtó njesočuje,
Njesaštuzi psches stutki njebeča,
Naž huada wobarnuje.

Za, Khrystičeže, stajnje wojuju,
Stej pschi nini s dobrej radu,
Ach, pomohaj ham mi štabemu
Psches tvoju wulku huadu,
Hdyž spytowanje na mnje dže,
Daj, so mi njemže schłodžiež,
Ty cžyž plodžiež mi troščit do wutrobny
A do njebež mje wodžiež.

25. A Laban ho Zakubej pschibližowasche. Zakub pak bēške runje, so njeby hwoje štadla pschehomil, ale so by jim wotpoczint popšchal, hwoj stan na horje natwaril, a Laban se hwojimi bratrami staji tež hwoj stan na Gileadstěj horje, potajnim zple blisfo s napščežaj pschichodneho hñna, so jemu tón wjazny nje-móžesche wučžeknyč.

26. Bodawichl ho t Zakubowemu stanej džeške Laban t Zakubej: Schto by cžinit, so by moju wutrobu tranyl a moju mudrosčj takle potruhał, so by mojej džowzy mjelčo wotwoječ, jako byšchtej s mjeczom jatej byleč? S nashynoježu by jej s wótz-neho doma wurubil, jako ho stawa s wójnštimi jatym!

27. Čžeho dla by s žyła skradžu cžekal a ho prječž tranyl a nješby mi powjedžil, so bych ja tebe, hwojeho pschichodneho hñna, pschewodžal s wjebelom a se wšchemi derje isluženyimi pocžesčowanjemi, se špewanjom, s wubonami a harjami?

28. A nješby mi wotpuschčil, hwojich hñnow a hwojeje džowzy na rošpucž wokoščowacž? Ty by hñupje cžinit, ty by ho ham wo wješkely hwojdeni na rošpucž hjebal a by mje a mój dom wohaštil.

Bješ dwēla bē wšcho tole študane; Zakub pak je jemu posdžičho na wšcho rajnje wotmolwil.

Šlupje cžinicž rēla w starym safonju stajnje: hrēščne cžinicž, kaž je nawopak „bojošč psched šnejšom spoczatk mudrosče“ abo bohobojajneho žiwjenja.

29. A ja bych s Wožej pomozu derje telko mēl, so bych mohł sa mi nacžinjenu hañbu wam schtodu cžinicž; tola waješcho wótza Abrahamowy a Šaakowy Bóh je w sachodneje nozy te mni

prajil: Gladaj ho, so by s Zakubom hinal njeręczal, kšiba lubojuje; teho dla cžyž ho hwojeje mozy wšdecž.

S Wožej pomozu nješteji w hebrejskej bibliji; tam rēka: „Do mozy mojeje ruki je podate, wam šte nacžinicž.“ So by tučón pohanjy žmyhleny cžlowjel mohł hwojeje woczi t Bohu posbēhnyč, je hjes dwēla njemóžno; jenicžy Wože hrožaje šewjenje wojnje jeho kručje sa wusdu.

30. A dofelž ty cžyšče tak rady prječž cžahnyč, a tak wulke žadanje mēšesche po domje tvojeho nana, so by, dofelž je ho tebi psches mēru jara štyskało, mi takle šworat, cžeho dla dha by mi wotendžizy mojih bohow tranyl? To sawēšče njemóžesč ani nēfat jamolwicž, móžu-li žebi tež tvoje samjeležane cžekanje roš-jašnicž.

(Wotrəcəwanje.)

Sylbester.

Ze swony nam wo polnóž wuswonja
Tu ipróznemu kralej do rowa,
Kiz wot spoczatk lēta hacž do kónza
Ze tnježil, a nēto ho khowa.
Kač tnježil je, kač je hwoj wodžil
We sañdženym lēče tón hwoj?
Schtož dobre, jchtož šte je wón plodžil,
Do wostanje, sañdže-li nēk.

Pač pschipóbla swonjenja wotzueža
Nam drēmazy mlódy kral duzy,
Kiz s přenjej hodžinu hacž do kónza
Čže žeptat wjesčj lēto we ruzy.
Kač tnježieč, kač budže naž wodžieč,
To leži psched nami we cžmi.
Boh mjedž naž, so mohli my kłodžieč,
We strowosčji, sbožowosčji.

A nam witaj, ty mlóde tež lēto,
Njech potrečji naž wšchelaki cžaj,
Wly nadžiju mamy, so tudy ty wšchitfo
Nam podajech lubosče dary saž;
Tež nadžiju trjebamy wšchudže
A na Boha špuschčamny ho,
Naž wješelicž dowěra budže,
Hacž bliži ho t kónzeji wšcho.

Ernst Kelař.

+ A nowemu lētu.

„Nježe Wožo, ty by najšče wukhowanje stajnje a pschezo“, tak prajmy s pialništom we wěrje pschi spoczatu noweho lēta. Wukhowanje my trjebamy, dofelž hñny šlabi, sachodni a hrēščni cžlowjekowjo. Naješe žiwjenje wotkhadža kaž rēka; my hñny jako trawa, kotraž rawo kēže a bórny swjaduje. Šdže pak mohli lēpšeho wukhowanja namatač dylji pola wēčžneho mlóžež-neho Boha, naješeho lubeho wótza we Khrystušu Žesusu! Wón je naž hižo lubował do štworjenja hwoje a nožy naž hiščežo pschezo na rukomaj hwojeje lubosče a hñmilnosče, runjež teho hódni nješhny hwojeje tak husto wopofasaneje njeđžakownosče dla. Schtož hjes Boha nowe lēto spoczina, temu wěrne šbože pobrahuje, by-li ho jemu tež šwontownje hiščeže lēpje schlo. Schtož pak na hwojim žiwjenštim pucžu s Bohom do přédka kroczi, ho jeho s wutrobny boji, jeho s žykej dušchu lubuje a ho jemu dowěrja, tón budže a wostanje požohnowany tež wšprjēdž horja. Duž dha čžemny ho dženka a w žyčim pschichodnym lēče teho Boha džeržecž, na lotrehož našchi wótzojo nadžiju stajachu a pschi tym ženje t hanibje njebuchu. Njech naž wón po jašnych abo cžemnych, po rōžowych abo cžernjoštych pucžach wodži, wón naž prawje powjedže a budže s nami wšchitfo derje cžinicž. Wo kat wjele mēli jeho proščez pschi wuhladže do noweho lēta, hiščeže cžemnje psched nami ležazeho! Tola wón šnaj, cžebož potrečbamy, přieby hacž jeho proščemy. Wučžičimny teho dla štwižny hwojeje nadžije do morja jeho mlóšeže a lubosče! Wón budž a wostañ s nami w dobrnych a štych dnjach, w strowosčji a khorosčji, domach a na pucžowanju, wodnjo a w nozy, w žiwjenju a wumrječžu. Šwoje pschecža a nadžije, hwoje džēla a bēžjenja, hwoje hwojštwa a kšibfo,

częło a duszku — wŝcho my do jeho ŝwęcneju, wŝchekomóznaju rufow poruczamy.

Kij do rufi wni, putniko,
Eso hotuj k dróhowanju;
Dżeńk wotewrja czeń nowa ŝo,
Kiz khód twój wjedze k ranju.

Wjeť mało ŝobu, putniko,
Schtu halle czeńow wjele?
Dom hóitny wŝchudze trjedhi ŝo,
Hdžez lęhwo ŝo czi tejele.

D hladaj k njebju, putniko,
Tam twoja hwěda khodži.
Kiz tebi na pucž ŝwětli ŝo
A duszku k Wóhu wodži.

Esam njepeczuj, mój putniko,
Eso stowařich i pobožnymi;
Šin ŝwěru dżerž a bratrowstwo,
Ty lępje khodžišich i tymi.

Šaj, njepeczuj ŝam, putniko,
Šwiež i ŝhrytuškom ŝo kručze;
S nim nastup nowe dróhwařtmo,
Dha pódžęich ŝbóžne pucze!

K. A. Fiedleř.

Wŝchelaťe i bliŝka a i daloka.

— Wjekele hody ŝu ŝo ŝašo w ŝchesežijanŝtwe ŝwječiti, my ŝmy ŝo ŝašo wjekeleli hodowneho ŝwěta, kotrež je nam w Bethlehenuje ŝeŝhadžato. Ale pŝchůbu hiŝcheže jene hody — hody pohanow na ŝwjedženju tjšóh kralow. Tehdom ŝo dopominny na tych wobohich, kořiz hiŝcheže w cžemnoŝeži khodža a kotrymž hiŝcheže hodowne ŝwěto njeŝwěcži. Šodowny ŝwjedžen pohanow pať je i dobom tež wobradženŝi džen ja wobohich pohanow, dofelž ŝo na nim hromadžuje kollektja ŝa mišionŝtmo mjes pohanami. Hdžž je nam luboŝež tych naŝchich wjekele pŝchihotowata, hdžž ŝmy ŝašo nuts pohladati do luboŝeže Wožeje na ŝwjedženju luboŝeže, njedhrbjeľi potom tež hotowi byež, hodowny dar woprowadž ja wobohich pohanow? Wotewrńm ruku ŝa ŝwjaty ŝtut mišionŝtwa! Draždžanŝte mišionŝte towařtmo je ŝašo „Decžaze kupjeno“ wudaťo, kotrež ŝu Eserbja w macžernej rěczi doŝtati. Cžitajęže jo w tych ŝwjatych dnjach, ŝo bycheže kŝyŝcheli wo niŝy wobohich pohanow a ŝo ŝahorili ja ŝwjaty ŝtut mišionŝtwa, kotrež dže do cžemnoŝeže pŝchijęež lube hodowne ŝwěto.

— Wulke njeŝbože je ŝo krotko do hód na železnizy mjes ŝtazijomaj Paderborn a Altenbelen meľo, kotrež je k hodam wjele ŝrudoby do nětotreže ŝwójby pŝchijęežlo. Wŝches njeowobhladnivoŝež železnŝteho jaŝtojnika je parichonŝki cžah na ŝpěchny cžah ŝajet. 12 ludži bu hnydom morjenych a 9 cžežto ŝranjenych. Šrudny bē napohlad na meľeje njeŝboža. Cžęla bēchu wat lofomotiw, kiž je do woŝa nuts ŝajęla, ŝpalene a roŝmječžene. Wutrobu lamaze ŝdychowanje tych, kiž tam pŝchůdžechu tych ŝwojich pytaež — a woni ŝu morwi. Žona pucžowazęcho pŝchetupza pytaŝche tam ŝwojeho mandželŝteho, kiž cžyŝche k hodam domoj pŝchitęž — ale cžeľo wboheho muŝŝteho bēche wŝcho roŝtorhane a ŝpalene, ŝo je wbohej mandželŝtej potaŝač njemóžachu. Študenta i Womna, kiž bēche tež na domojpucžowanju, bēche ŝo cžežto ŝraniť, ale wón meľeŝche tola nadžiju, ŝo žiwý wořtanje. Wón da ŝwojimaj ŝarŝchimaj a ŝwojei njeuwječęže do Warlina telegrafowadž, ŝo je hiŝcheže žiwý. Šodžinu pódžęich njeŝechu jeho na marač i ŝhorownje. Jeho ŝranjenje bēche tola pŝchečęžke byťo, ŝo bēche wuanrječž dnrbjať. Na ŝpódžiwne waŝenje je ŝo němŝti kónpřynų pŝched ŝtrachom wuŝhowať. Wón meľeŝche najpředy wotpohlad tón ŝamy džen i tym ŝamym ŝpěchnym cžahom ječž. A tola ŝebi ŝtónęžnje hiŝcheže roŝmžęli a jedžeŝche džen předy i tym ŝamym cžahom.

Šodowne ŝwěto.

Wodacze hřečow, kotrež ŝym w ŝhrytuŝbu namafať, je ŝwěto ja žyly druhi artikl. S njeho roŝmžnju ŝwjate podječe a narod ŝeŝuŝowy, jeho cžerpjenje, wumrječe a pohře-

banje, jeho horjeŝtače, k njebju-ŝwęcje a ŝašo-pŝchůdženje k ŝudženju. Eŝwěto je ŝaŝwęcžene na Golgatha. S nim du pŝches Golgatha do Bethlehema a potom pŝched ŝudniŝi ŝtol ŝhrytuŝkowy na ŝudnym dnju. A wŝchudžom pŝnaju ŝeŝuŝa, mojeho ŝnjeja a wumóžnika. Dobyte ŝwěto je wotblyŝčęž jeho woŝoby a i njeho ŝroŝmju ja ju, hdžž mje ŝapŝchinnje. To je dopoŝas jeho žiwjenja a jeho žiwjenje je moje ŝwěto.

Šnježe ty ŝy prajil, ŝo dženzi ŝo narodža kaž roŝa i raňŝchich ŝerow. Daj ŝo temu ŝlowu na mni dopjelničž, ŝo hdžž raňŝcha hwěda w mojej wutrobje ŝhadža, roŝowe ŝyly pokuty i wocžow kapaju a ja ŝo potom i roŝy raňŝchich ŝerow ŝhrytuŝkoweje křwě narodžu. Twoje cžerpjenje wodža mje k ŝamopŝnacžu a k tebi k nowemu narodej. Šanjen.

Něli žiwjenja,

i nětotrych woŝebnych ŝchpřuchow ŝwjateho piŝma wuwjedžene.

Mat. 1, 21.

Wona budže Šayna porodžičž, teho mjeno dnrbičž ŝeŝuŝ narjež: Pŝchetož wón budže ŝwój lud ŝbóžny ŝežinicž wot hřečow.

Tať huŝto hačž ty na mjeno ŝeŝuŝ ŝpomničž, dha wopomá, ŝchtó wón je, a ŝchtó ty ŝy. Wón je Wóh a cžłowjeť; wón je tón, w kotrymž Wóh a ja, Wóh a ty jene ŝmy. Ženje njednrbičž tuteju dweju rójno dženicž. Wón je hřeďnik mjes Wóhom a cžłowjeťami. Tať jawěčęže kaž je wón Wóh, tať ŝawěčęže je wón tež cžłowjeť; a runje teho dla wón tebe nastupa, dofelž ŝy ty cžłowjeť, Pŝchetož wón niđže jaďželŝtej natury na ŝo njebjerje, ale twoje cžeľo a twoju křę, twoju naturu. Wo mjenje ŝnajuemy jeneho cžłowjeťa pŝched druhim. Wo mjenje ŝeŝuŝ dnrbičž ty twojeho ŝbóžnika mjes tyžazami ŝuacž. Tute mjeno nam praji: D luba duŝcha, njeptynjeľi ničęho, ŝchtóž by cže ŝpoloŝite, ničž, ŝchtóž by cže w twojej wutrobje a hřeďdomnju ŝpoloŝaje a ŝwječelite, nje- cžujęeŝ ničę, njeŝahori ŝo huŝto twoja wutroba, njeřeje ŝo cži tež ŝnadž křę w twojich žiwach, hdžž ty jeho mjeno ŝkŝyŝchich? dha ty jeho hiŝcheže prawje njeuajęich. Daj ŝebi prajicž, ŝchtó ty na nim maŝch: Wón dže, wón móže tebe ŝbóžneho cžinicž, ŝtroweho a wot twojich hřečow tebe wotwjaŝačž. Wopomá, luba wutroba, ty ŝy ŝnadž ŝo hjo huŝto podarmo přowowata, twoje hřečhi wot- byčž, ŝnadž ŝu cže huŝto jaťo cžežke bręmjo wobęčęžwate, ŝnadž ŝy huŝto jať wotročž abo džowta byež dnrbjať, a wone tebe huŝto pod twojim jaťonjom jaťeho dženęale. Schtó dha je teho wina byť? Ty ŝy ŝebi podarmo džeľo cžiniť, ty ŝy do zuŝeho ģamta pŝchimať. To tebi njeŝluŝcha, ŝo ŝo hřečow wotwjaŝajęich; pŝchetož tebi nječęľaju ŝeŝuŝ, ale hřečhuil. Wostaj to a daj to temu cžinicž, kotryž to lępje móže, a kiž k temu tudy je. Ša to jemu ŝeŝuŝ řęľaju, ŝo wón tebe wot twojich hřečow ŝbóžneho cžinicž móže. Ty budžeŝ widžęčž, hdžž ty ŝo hiŝcheže dlęje piŝhi tych hřečach dženžicž, je wŝchaf wotbučž njemóžęch. Wón njebeŝche naŝche hchoręče přęčž, wón wŝa i dobom žyľe bręmjo na ŝwój ŝhribjet. Ja wem węęęže, jeli ŝo ty ponižnje k njemu pŝchib- tližujęich, dha wón tež bręmjo wot tebe wojnje a cže teho ŝameho wotwjaŝa. Ale to ŝebi derje wobŝhowaj, ŝo ty ŝam nje- ģaŝch teho hřečha noŝęčž, pŝchetož wón cže węęęže k heli deľe wotbęčži. Ty wbohe dženęčž, k temu ŝu twoje ranjenje pŝcheŝtawe. A k cžemu by to tež wuŝchne byťo? Njeje dha na tym doŝęž, ŝo je jón ŝeŝuŝ Wože njeľo; njeje doŝęž, ŝo je ŝeŝuŝ hřečhi do ģluobotęŝe morja podnuriť? Cžęčch tam hičž a je ŝaŝy wu- cžahnyčž? Ty ŝo tepičž. Šsu pať tebi twoje hřečhi kaž pjerja a moŝch lohle, abo myŝŝŝch ŝebi, ŝchtó wē, ŝchtó tebi tón ŝnjeŝ ŝeŝuŝ přęčž bjerje, hdžž wón tebi twoje hřečhi, kotrež ty lubujęich, na kotrychž maŝch ty twoje wjekele, wostajicž nočže. Wobohi ŝlepy cžłowječę! dha tebe tež ŝeŝuŝ ničę njenaŝtupa, dha wostaj ewangelion ŝpoloŝom, hačž jo junu trejbačž budžečž, jeli ŝo ģi tajta ģnada doŝtanje. Šnježe, ŝmil ŝo nad nami!

Daliŝche dobrowólne dary ja wbohe armenŝte ŝyrotų:

M. M. i B. k hodam ja wbohe ŝyrotų 5 ģr.

W mjenje wobohich ŝyrotow praji wutrobný džaf

Šólčž, redaktor.